*Аз съм момиче на 17 години, мюсюлманка съм. Имам връзка с момче от 1 година, също мюсюлманин. Обичаме се, разбираме се много добре, мислим за общо бъдеще. Аз се познавам с неговите родители, той се познава с моите. Всичко е добре, но аз имам проблем. Все още съм девствена. Страх ме е да правя секс, тъй като към когото и да се обърна за съвет, ми казва, че много боли. Опитахме 2 пъти, но аз винаги го бутам, за да спре, и започвам да плача. Не че не искам той да ми е първият, просто ме е страх от болката. Притеснявам се и от реакцията на родителите ми, когато разберат, че не съм девствена, тъй като в религията ми да си девствена до първата брачна нощ е нещо като закон. (Не че тук, в България, другите момичета го спазват.) А вече и на мен ми се иска да имам сексуален контакт с приятеля ми. Хората, които ни познават, започнаха да ни се подиграват, че цяла година той е на сухо, а аз не желая да се срамува заради мен. Обичам го много и не искам да го загубя. Не знам какво да правя...*
*17-годишната*

Здравей мило момиче,
Преди да почна да пиша отговора си до Вас, най-напред погледнах часовника си, а след това календара. Защо ли? Ами за да се уверя сам за себе си, че днес е месец февруари 2014-та година на 21 век. Точно така, няма грешка – 21 век! На човешкото летоброене след Новата ера, ера на големи войни. И не само това – войни с употреба на атомно оръжие, ера на употреба на химическо оръжие, ера на жестокости към гражданското цивилно население, ера на глад и болести в световен мащаб. Ера на световни катаклизми, ера на заразни тежки заболявания - трудолечими. Ера на катастрофи в ядрени електроцентрали, ера на земетресения и наводнения, ера на гигантски вълни цунами, ера на гигантски пожари. Спирам дотук за да не развалям повече настроението ни. Но искам да добавя и още нещо, а това е, че вече почти не съществуват така наречените граници. Защото комуникациите между хората в различни краища на света са много лесно осъществими благодарение на мрежата, мобилните телефони и

телевизионните предавания. Всъщност светът ни се превърна в едно голямо село, не знам дали е за добро или за лошо. Във връзка с това си спомням една мъдрост. И тя гласи „Πάντα ῥεῖ" - всичко тече, всичко се променя. И пак не знам дали това е за добро или за лошо.

Но знам също, че колкото и нашият човешки свят да се променя и то с много бързи крачки, само едно не ще се промени. И това е ЛЮБОВТА! Нашата човешка любов, любовта между мъжа и жената, които се обичат един друг. Убеден съм, че след стотици години за напред, тази любов пак ще я има и пак ще си бъде същата. Дори и човечеството ни да се пресели на Луната или Марс, пак ще има въздишки и копнения. И пак ще има влюбени сърца и пак ще има сълзи от радост, когато една любов е споделена. И пак ще има тъга, когато една любов не се е състояла. Не е била споделена. Така е било. Така е и така ще бъде! Както се казва о веки веков! Даже сега се сещам за едни думи от една народна песен. Ще цитирам по памет: "блазе на тоз, който всека вечер си ляга с вярно либе... той щастлив ще е до гроба.."! Ами така е. И хич няма лошо, когато двама се харесат и се искат. Няма лошо, ама тук за добро или за лошо се намесват други неща. Те понякога са добри, но понякога не.

Та кои са тези неща? Най-напред обществото, в което живеем. Тук има закони, правила, етика и морал. Още – културални и религиозни убеждения. Към тях са така наречените традиции. Традициите чак от време оно, които искаме или не искаме се почитат и спазват по-различни причини, та и до сега. А към религиозните ни убеждения е вярата. Духовната ни вяра към Господ. Сиреч към нашето Свише... Мисля си, че тази духовна наша вяра е в нас за да ни направи по-добри. Да помагаме на ближните ни в беда, да почитаме възрастните, да не лъжем, да не крадем и да не убиваме и да обичаме. Да обичаме нас самите. Да обичаме и нашия Господ – Бог. Макар, че съм християнин, аз лично не знам религия и духовна вяра, в които човешката любов и доброта да не са поставени на първо място! Не знам!
До тук добре. Но все пак има и религиозните традиции и обичаи преминали през вековете. И не само в мюсюлманската вяра и традиции. Има ги същите почти и в другите религии. И един такъв обичай и традиция е невестата да е девствена до първата си брачна нощ. Хайде сега да видим всички заедно – аз и Вие и моите читатели, защо има такава традиция и религиозен обичай? И то не само при българските мюсюлмани, но и при българските християни, че и при другите етноси, живеещи в нашата татковина.

Счита се, че при всички случаи семейството е най-важното нещо в рода, етноса и народността. И това според мен е естествено и нормално. Но при създаването на едно ново семейство през стотиците години история се намесват не само фактора обич и любов между двама млади хора. Не само... И от тук според мен започва ходенето по мъките. Намесват се други фактори. А те са – любят се, любят двама млади, ама

родителите им определят кой за коя са подходящи. И то не само по хубост, ами и какви са семействата им. Какви са по произход, по вяра и най-вече по заможност. Хайде де – днес това може да звучи като хумореска, ама не съвсем. Да оставим вярата и произхода, а да се заемем със заможността. Ето го най-важният фактор, който се нарича девствена булка. Булката идва в семейството на младоженеца. Ама думата идва хич не е правилната. Тя би следвало да донесе прикя, чеиз, сиреч зестра. За да се множи заможността на новото семейство. И още нещо много важно до този момент да не е познавала мъжки ласки от друг. Защо? Ами като гаранция, че за в бъдеще време децата, която тя ще роди ще са деца от младоженеца. И още – най-важното, че след брака тя никога не ще поглежда и пожелава друг мъж освен съпруга си. И това се гарантира от нейната девственост. И още – ако преди тя е познавала интимно друг партньор. то след брака си тя ще може да вземе да сравнява. Да, точно така – да сравнява какво ли не?! Било начини на любене, било мъжки ласки, било размери. Все неща, които според този обичай не биха могли възможни, ако булката е девствена. Хубаво, ама на тези неща според мен отдавна им е минало времето. Защото сега в днешния 21-ви век младите са доста еманципиран. Сиреч самостоятелни – и психологически и личностно и даже и финансово. Искат не искат родителите им вече не могат да диктуват живота им, както е било едно време. И затова се връщат към най-изконното – верските традиции и обичаи. Това вече е проблем. Защо ли? Ами налага се един верски обичай и една традиция. До тук – нямо лошо. Но както се казва онзи филм – традициите вече не са това, което бяха. Ще си позволя само един пример. Но искам всички, които четат тези редове, да ги изчетат много внимателно и да помислят доста сериозно. Защото е казано „три пъти мери, един път режи"! И то във всички религии.

Ето! Дали момата е девствена се съди по наличието на една нейна ципа, разположена на входа на влагалището й. Причината тази ципа, белег на девствеността, е доста прозаична. Една механична бариера за да попречи на разни външни неща да попадат по-нататък и във влагалището. А ако щете това си е и една стоп палка и за болестотворни микроорганизми. А ако дойде пубертета и момичета вече има цикъл, то точно за това на тази ципа има и отвор, през който отвор менструалната течност да изтича. И сега внимание! Искам всички да напрегнат своите сиви клетчици на главния си мозък, с които мислят. По принцип тази ципа е лесно къслива. Ама само по принцип. Ама може и да не е! Точно така, може и да не е. А може и да е много еластична! Влиза си пениса и си излиза и никакво разкъсване няма! Тогава..., тогава колегите ми акушери ще ме подкрепят за това, че много често при тях постъпват бременни жени да раждат с много добре запазена девствена ципа. Ха сега де! Нерде Ямбол –нерде Стамбул! Питам аз и отговор не искам!? И още, отворът на тази ципа е в най-различни размери. И ако този отвор е в по-голям в размер по диаметър, и тогава пак същото – влиза си пениса и си излиза през този отвор и пак кръв – йок! Точно така – ЙОК! Йок я – защото няма познание по въпроса!

И още. много още! Естествено е, че тази ципа е снабдена с малки кръвоносни съдови. Да, но тези съдове са малки, но при някой девойки може да бъдат в по-голямо количество. И тогава при полов акт ще капнат капки кръв. Не повече. Обаче -само капки. Както при всички части на нашето човешки тяло и тук може да има и варианти. И един от тези варианти се нарича –инервация. Сиреч наличие на нервни влакна, завършващи с нервни рецепторни клетки. И пак варианти. Повечко нервни клетки в тази ципа или на другия полюс – съвсем да ги няма. Тези, при които съвсем ги няма – няма да изпитат даже и усещане, че нещо влиза в тях. А тези, при които все пак ги има то усещането не е болка. Това е усещане за проникване, а не за болка. Вижте, ако не дай си, Боже, човек загуби долния си крайник, по някаква причина. След това този човек има усещането, и то дълго време след ампутацията, че го сърби стъпалото на липсващия му долен крайник. И съвсем естествено търси това място да го почеше. Ама там няма нищо. Подчертавам – сърби и ни боли не там, а в главния ни мозък. Там ни боли и ни сърби. Ето защо ние, сексолозите казваме, че сексът не е между твоите бедра, а между твоите уши. Визираме най-важния наш полов орган. Този наш главен мозък, седалище на психиката ни. Седалище на разума ни, емоциите и волята ни. И сега – точно тук е вашият проблем за страха ви от болката при първия ви път. Ще ви боли, ама много ще Ви боли, след като слушате другите, а не сърцето си. Защото точно този страх ще причинява винаги тази болка. Ама как? Вие тогава макар да обичате сте стегната, и то навсякъде. И най-важното – стегната сте с мускулатурата си по вътрешната част на бедрата си. И когато сте стегната там –вече сте стегната и с мускулатурата, която е около вагината Ви. Е, а кажете ми като как може да се осъществи така желаното от двама ви полово сношение. Лично аз не виждам как. А, ако той все пак реши да влезе във Вас, тогава когато сте така стегната, Вас наистина ще ви боли. Сиреч, вие сама ще си причините тази болка, а не той!

Затова сега чуйте ме! Никак не съм съгласен, че Вашият приятел е „на сухо". Защото половото сношение е само част от една полово общуване. Той се радва на любовта Ви към него и много щастлив. Вярвам го. И още - вие му доставяте страхотно удоволствие с Вашите целувки и милувки. Убеден съм в това! И точно затова имам една идея за Вас двама Ви. Подчертавам – ИДЕЯ, а не съвет. Защото този живот на двама ви си е ваш. И точно затова не искам да се бъркам в живота ви със съвети. Вие двамата ще си решавате какво ще бъде при Вас занапред, а не аз. Не зная дали сте запознати с историята на влюбените деца от Верона. Става въпрос за взаимната и много силна любов между Жулиета и Ромео. Наричам ги деца, защото тя е била на 14, а той на 15 години. Няма лошо, била са на толкова години, но са се влюбили страстно един в друг. Казано е, че за любовта възраст няма! Но любовта им за съжаление е завършила трагично. Точно затова, че родовете и на двамата са били враждебни. И тази трагедия е увековечена завинаги от поета, писателя и драматурга за всички времена, сър Уилям Шекспир. Та има едно стихче за това какво е любовта. Ще го цитирам по памет, дано не греша:

...че сърце глава не пита,
То е птичка дяволита,
Дето иска, се пилее,
Дето иска, там ще пее!...

Автора е поетът Пейо Яворов.

И ето сега моята идея за Вас двама ви. Ако решите това – тогава погледнете нещата от друга гледна точка. Тя се казва стълбица. Има няколко стъпала по нея. Какви стъпала? Ето ги - когато сте двама и сте в любовни ласки един към друг, то не бързайте със самото полово сношение. Както се казва в песните – стъпало по стъпало. Но винаги в даден момент Вие сте отгоре му. Обяздвайте го като ездачка. Тогава пенисът му да в ръката Ви. И съвсем леко го насочвате към вагината си. Като го оставяте във вашето преддверие там, без да влиза във Вас. Следващият път пак го насочете там, но вече със сантиметър по-нататък. И следващият път – пак малко по-навътре. Подчертавам – това винаги с много ласки и целувки, за да бъдете и двамата в добро настроение на една сексуална възбуда. И следващото стъпало – вече той сериозно е във Вас. Но най-важното досега, че вече сте свикнало с това той да е във Вас. И от тук нататък Ви ще решите точно кога да се отпуснете върху него и той ще е изцяло във Вас. И знаете ли какво ще последва? Аз знам. Ето го – тогава Вие ще се разплачете от радост и щастие. Знам, че от това по-скъпоценни сълзи на този на Божи свят няма! И не може да има.

И все пак сега настъпи време за нашето довиждане. И пак стихове от песен. От песен, ама са истински. А да знаете мелодията на тази песен колко е хубава.? Няма начин, защото авторът на текста и на музиката е вълшебникът Йосиф Цанков. Мисля си, че той сега е там, горе на небето и пак си пише своите вълшебни песни за любовта. Ето сега тези вълшебни слова:

Има на небето мъничка звезда,

моята тайна знае само тя.
Имам на небето мъничка звезда,
Тя ще ти разкаже моята мечта.
Колко те обичам, знае само тя
Колко много страдам аз.

Вечер тя свети над облак сама
И тихо ще ти разкаже за мойта любов
Имам на небето мъничка звезда
Моята мечта знае тя.

Има на небето мъничка звезда
За моята любов знае само тя.
И колко много те обичам Аз!".

Видяхте ли, защо когато сме влюбени, гледаме не само очите на нашата любов, но и гледаме и звездите по небето. Защото точно те чертаят пътя на тази наша взаимна любов.

А пък да знаете и мелодията на тази песен! Тогава, както се казва в една друга песен на този вълшебник Йосиф Цанков – „и тъжният вече дори не тъгува..". Нека тази песен да Ви дари с още повече любов и много взаимно щастие! Пожелавам Ви го от сърце!

{youtube}_a41XkTcHwE{/youtube}

{youtube}7K3kt1lyF_Q{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт